

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 marca 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 stycznia 2022 roku odmówił W. G. przyznania rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony nie udowodnił wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przez okres wynoszący co najmniej 15 lat, udowodnił jedynie staż w wymiarze 2 lata, 8 miesięcy i 25 dni. Zakład nie uwzględnił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 20 lutego 2021 roku z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w okresie od dnia 1 września 1977 roku do dnia 22 kwietnia 1978 roku z powodu braku informacji, w jakim okresie praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Na w/w świadectwie pracy podana jest tylko data rozpoczęcia zatrudnienia w warunkach szczególnych. Zakład nie uwzględnił także okresu zatrudnienia od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 6 lipca 1983 roku jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ ma świadectwach wykonywania prac w szczególnych warunkach zajmowane przez ubezpieczonego stanowisko dziewiarza nie jest zgodne z wykazem, stanowiącym załącznik do powołanych na świadectwie zarządzeń resortowych. Nazwa stanowiska pracy w szczególnych warunkach, na jakim był zatrudniony pracownik, wykazana w świadectwie musi odpowiadać nazwie wymienionej w wykazie aktu resortowego, nie może być niepełna ani podobna. Zakład nie uwzględnił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 12 czerwca 2001 roku z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w okresie od dnia 7 lipca 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku z powodu powołania się w świadectwie na dwa D. pod które podlega jedno stanowisko pracy, co jest niezgodne z zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku.

(decyzja – k. 9 plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł W. G. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie ubezpieczonemu prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Zaskarżonej decyzji zarzucił:

- naruszenie przepisu art.21 ust.1 w zw. z art.2 pkt. 5 i art.23 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że odwołujący nie udowodnił wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez okres wynoszący co najmniej 15 lat, w sytuacji, gdy z dokumentów przedstawionych przez ubezpieczonego wynika, że spełnił on wymagany okres,

- naruszenie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z zarządzeniem Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego, poprzez błędną wykładnię stanowiska, na którym pracował wnioskodawca i ustalenie, że praca dziewiarza nie zalicza się do katalogu stanowisk, na których praca wykonywana jest w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

(odwołanie – k. 3-9)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu przywołał tożsamą argumentację, co w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 11-12)

Na rozprawie w dniu 24 października 2022 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(stanowiska stron – rozprawa z dnia 24 października 2022 roku e-protokół (...):01:30 – 00:02:52 – płyta CD – k. 55)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. G. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 10 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 25 stycznia 2017 roku, odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, podnosząc, że nie wykazał przesłanek warunkujących prawa do emerytury – określonych w art.184 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczony nie udokumentował bowiem na dzień 1 stycznia 1999 roku okresu zatrudnienia wynoszącego 25 lat – udowodnił 21 lat, 3 miesiące i 4 dni. Ponadto nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999 roku okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat – udowodnił jedynie okres 2 lat, 8 miesięcy i 25 dni.

(decyzja – k. 12 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego, nie kwestionując jednak, iż nie legitymuje się 25 letnim okresem zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 roku.

(okoliczność bezsporna, a nadto akt VIII U 689/17 – oświadczenie wnioskodawcy – płyta CD k.78)

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 10 lutego 2017 roku.

(akta sprawy VIII U 689/17 – wyrok – k.80)

W dniu 14 stycznia 2022 roku wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o emeryturę wraz z rekompensatą.

(wniosek – k. 1-3 verte plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 3 marca 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu w/w wniosku przyznał wnioskodawcy emeryturę od dnia 12 lutego 2022 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego oraz kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 105662,90 zł

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 720109,22 zł

- kwota środków zewidencjonowanych na subkoncie, z uwzględnieniem ich waloryzacji wynosi 48282,47 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 204,30 m-cy

- wyliczona kwota emerytury wynosi 4278,29 zł

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej:

$((...),90 + (...),22 + (...),47) / 204,30 = 4278,29 \text{ zł.}$

Od 01-04-2022 obliczona emerytura brutto wynosi 4577,77 zł.

Wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 3812,77 zł.

(decyzja – k. 6-7 plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 3 marca 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 stycznia 2022 roku odmówił W. G. przyznania rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. W uzasadnieniu wskazano, że ubezpieczony nie udowodnił wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przez okres wynoszący co najmniej 15 lat.

(decyzja – k. 9 plik IV załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Do stażu pracy w warunkach szczególnych wnioskodawcy zaliczono okres zatrudnienia od dnia 7 maja 1980 roku do dnia 31 stycznia 1983 roku w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku dziewiarza szydełkarek cylindrycznych.

(bezsporne)

W okresie od dnia 1 września 1977 roku do dnia 22 kwietnia 1978 roku wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku dziewiarza falowarek, szydełkarek i osnowarek.

(świadczenie pracy – k. 3 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Zgodnie z wystawionym w dniu 20 lutego 2001 roku świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez Zakłady (...) w Ł., skarżący będąc zatrudniony w okresie od dnia 1 września 1977 roku do dnia 22 kwietnia 1978 roku i w tym okresie od dnia 1 września 1977 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku dziewiarza falowarek, szydełkarek i osnowarek, wymienionym w wykazie A dziale VIII pkt.4, poz.12 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnie trudnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

(świadczenie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 20 lutego 2001 roku – plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W Zakładach (...) w Ł. wnioskodawca podjął zatrudnienie po ukończeniu Technikum Włókienniczego. Pracował na dziewiarni na stanowisku dziewiarza i obsługiwał falowarki płaskie. Pracował w systemie trzymianowym. Każdy dziewiarz obsługiwał kilka maszyn. Praca dziewiarza na falowarkach polegała na wymianie przędzy i igieł. W okresie zatrudnienia W. G. w godzinach pracy wykonywał dodatkowo czynności nakładacza. Praca polegała na nakładaniu ściągaczy na maszynę, była to cały czas praca przy maszynie na produkcji.

(kserokopia dokumentacji osobowej – k.28-34, zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 24 października 2022 roku e-protokół (...):53:02 – 00:58:12 – płyta CD – k. 55 w związku z rozprawą z dnia 24 października 2022 roku e-protokół (...):02:52 – 00:24:17 – płyta CD – k. 55, zeznania świadka Z. P. na rozprawie w dniu 24 października 2022 roku e-protokół (...):28:29 – 00:37:26 – płyta CD – k. 55)

W okresie od dnia 25 kwietnia 1978 roku do dnia 11 kwietnia 1980 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(okoliczność bezsporna)

W okresie od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) Spółce Akcyjnej w Ł. na stanowisku dziewiarza, ostatnio mistrza.

(świadczenie pracy – k. 6-7 plik I załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Zgodnie z wystawionym w dniu 12 czerwca 2001 roku świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez (...) Spółkę Akcyjną w Ł., skarżący będąc zatrudniony w okresie od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku i w tym okresie od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 6 lipca 1983 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w przemyśle lekkim, prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku dziewiarza, wymienionym w wykazie A dziale VII, poz.4, pkt 12 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnie trudnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

(świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12 czerwca 2001 roku – plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Zgodnie z wystawionym w dniu 12 czerwca 2001 roku świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez (...) Spółkę Akcyjną w Ł., skarżący będąc zatrudniony w okresie od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku i w tym okresie od dnia 7 lipca 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace różne, dozór inżynieryjno - techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A dziale XIV/VII poz.24/4, pkt.1/12 , poz.4, pkt 12 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnie trudnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

(świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 12 czerwca 2001 roku – plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W (...) Spółce Akcyjnej w Ł. wnioskodawca od początku zatrudnienia pracował na stanowisku dziewiarza na szydełkarkach okrągłych. Do jego obowiązków należała obsługa tych maszyn na produkcji, pracował w systemie trzymianowym. Na dziewiarni były tylko szydełkarki, innych maszyn nie było. Z dniem 7 lipca 1983 roku powierzono skarżącemu obowiązki mistrza dziewiarni, które wykonywał do końca okresu zatrudnienia u tego pracodawcy. Pracował nadal w systemie trzymianowym. Do jego obowiązków należał nadzór nad pracą dziewiarzy, zajmował się zamawianiem przędzy, utrzymaniem maszyn w ruchu – usuwaniem drobnych awarii zajmował się mistrz na produkcji. Nadto do obowiązków mistrza należało wdrażanie nowych wzorów, przeigłanie maszyny, konserwacja, czyszczenie maszyn na produkcji. Wydawał dziewiarzom karty osobowe, wpisując pod koniec zmiany obecności i godziny pracy.

W przypadku większej awarii maszyny specjalna brygada ślusarska dokonywała naprawy.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 24 października 2022 roku e-protokół (...):53:02 – 00:58:12 – płyta CD – k. 55 w związku z rozprawą z dnia 24 października 2022 roku e-protokół (...):02:52 – 00:24:17 – płyta CD – k. 55, zeznania świadka R. K. na rozprawie w dniu 24 października 2022 roku e-protokół (...):37:26 – 00:52:03– płyta CD – k. 55)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, a i Sąd nie znalazł powodów by czynić to z urzędu, a nadto opierając się na zeznaniach złożonych przez wnioskodawcę oraz powołanych w sprawie świadków, jak również na zachowanej dokumentacji osobowo- płacowej wnioskodawcy dotyczącej jego zatrudnienia w Zakładach (...) w Ł.. Zeznania wnioskodawcy oraz powołanych świadków nie budzą wątpliwości tutejszego sądu przy ocenie ich wiarygodności, nie są wzajemnie ze sobą ani z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów sprzeczne, wzajemnie ze sobą korespondują. Świadkowie pracowali z wnioskodawcą w spornych okresach bezpośrednio z nim, tym samym nie można oceniać ich zeznań jako opartych na przypuszczeniach lub relacjach innych osób.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 2 pkt. 5 i art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 1340) rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabędą prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z art.21 ust.1 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W myśl art. 23 ust.1 i 2 powołanej ustawy ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę; rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty, tj.:

- 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej,
- 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Przesłanką negatywną zawartą w art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych jest nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W literaturze podkreśla się, że wykładnia przepisu art. 21 ust.2 ustawy o emeryturach pomostowych nie może prowadzić do absurdalnego wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro zgodnie z art.23 ustawy o emeryturach pomostowych rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym również należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998 roku.

Analiza układu warunkującego prawo do emerytury pomostowej prowadzi do wniosku, że świadczenie to przysługuje tym pracownikom, którzy osiągnęli co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art.32 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ale nie nabyli prawa do emerytury pomostowej z powodu nieuznania ich pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (tak M. Zieleniecki - Komentarz do art.21 ustawy o emeryturach pomostowych, LEX).

Bezspornym jest w rozpoznawanej sprawie, że wnioskodawca nie nabył prawa do emerytury pomostowej, ani prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji organu rentowego z dnia 10 lutego 2017 roku odmawiającej mu prawa do wcześniejszej emerytury z powodu nie legitymowania się według ZUS na dzień 1 stycznia 1999 roku: 25 – letnim okres

zatrudnienia i 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca nie kwestionował, iż nie legitymuje się 25 letnim okresem zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Stosownie natomiast do treści art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021.0.291 t.j.), za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Z kolei art. 32 ust.4 ustawy emerytalnej stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, to jest na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Brak takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r. sygn. III AUa 3113/08, opubl. LEX nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 r. sygn. III AUa 466/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 r. sygn. III AUa 795/08, opubl. Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60). Jednocześnie w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 statuująca ograniczenia dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków (por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, Nr 18, poz. 562).

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca stał na stanowisku, iż legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach wynoszącym więcej niż 15 lat, albowiem taką pracę wykonywał nie tylko w niekwestionowanym przez ZUS okresie zatrudnienia od dnia 7 maja 1980 roku do dnia 31 stycznia 1983 roku w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku dziewiarza szydełek cylindrycznych, ale także będąc zatrudnionym w Zakładach (...) w Ł. w okresie od dnia 1 września 1977

roku do dnia 22 kwietnia 1978 roku oraz w (...) Spółce Akcyjnej w Ł. w okresie od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku.

Z kolei organ rentowy w zaskarżonej decyzji wskazał, że nie uwzględnił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 20 lutego 2021 roku z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) w okresie od dnia 1 września 1977 roku do dnia 22 kwietnia 1978 roku z powodu braku informacji, w jakim okresie praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Na w/w świadectwie pracy podana jest tylko data rozpoczęcia zatrudnienia w warunkach szczególnych. Zakład nie uwzględnił także okresu zatrudnienia od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 6 lipca 1983 roku jako pracy w szczególnych warunkach, ponieważ ma świadectwach wykonywania prac w szczególnych warunkach zajmowane przez ubezpieczonego stanowisko dziewiarza nie jest zgodne z wykazem, stanowiącym załącznik do powołanych na świadectwie zarządzeń resortowych. Nazwa stanowiska pracy w szczególnych warunkach, na jakim był zatrudniony pracownik, wykazana w świadectwie musi odpowiadać nazwie wymienionej w wykazie aktu resortowego, nie może być niepełna ani podobna. Zakład nie uwzględnił świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 12 czerwca 2001 roku z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w okresie od dnia 7 lipca 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku z powodu powołania się w świadectwie na dwa D. pod które podlega jedno stanowisko pracy, co jest niezgodne z zarządzeniem Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność rodzaju i charakteru wykonywanych przez wnioskodawcę czynności przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji pracowniczej z okresu pracy wnioskodawcy w Zakładach (...), zeznań zgłoszonych w sprawie świadków i wnioskodawcy na okoliczność zatrudnienia u tego pracodawcy oraz w (...) S.A.

Poza sporem było, że wnioskodawca bezspornie wykazał staż pracy w warunkach szczególnych w ilości 2 lata, 8 miesięcy i 25 dni.

Wykaz A dział VII, pkt.4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz mające pomocnicze znaczenie: wykaz A dział VIII pkt.4, poz.12 załącznika nr 1 do zarządzenia Ministra Chemicznego i Lekkiego nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnie trudnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego, jako prace w szczególnych warunkach określają prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych na stanowisku dziewiarza falowarek, szydełkarek i osnowarek.

Szczegółowa analiza przedłożonej dokumentacji pracowniczej oraz zeznań świadków i wnioskodawcy wykazała, że w objętym sporem okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w okresie od dnia 1 września 1977 roku do dnia 22 kwietnia 1978 roku pracował on na dziewiarni na stanowisku dziewiarza i obsługiwał falowarki płaskie. Pracował w systemie trzymianowym. Każdy dziewiarz obsługiwał kilka maszyn. Praca dziewiarza na falowarkach polegała na wymianie przędzy i igieł. W okresie zatrudnienia W. G. w godzinach pracy wykonywał dodatkowo czynności nakładacza. Praca polegała na nakładaniu ściągaczy na maszynę, była to cały czas praca przy maszynie na produkcji.

Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (patrz wyroki Sądu Najwyższego: z 14 września 2007 roku, III UK 27/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 325; z 19 września 2007 roku, III UK 38/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 329; z 6 grudnia 2007 roku, III UK 66/2007 LexPolonica nr 2375445; z 22 stycznia 2008 roku, I UK 210/2007 OSNP 2009/5-6 poz. 75 i z 24 marca 2009 roku, I PK 194/2008 OSNP 2010/23-24 poz. 281).

Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki

wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 10 kwietnia 2014 r., II UK 395/13, Lex Nr 1455235).

W ocenie Sądu nie ma zatem przeszkód by zaliczyć do prac w warunkach szczególnych prace wykonywane przez wnioskodawcę w tym okresie na stanowisku dziewiarza falowarek w oddziale produkcyjnym, która to została wyszczególniona w Dziale VII pkt.4 poz.12 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu bez znaczenia pozostaje okoliczność, że wnioskodawca w tym okresie zatrudnienia wykonywał dodatkowo obowiązki nakładacza ściągaczy na maszyny. Czynności te były wykonywane dodatkowo, oprócz obowiązków dziewiarza, przy czym cały czas na produkcji przy falowarkach. Zatem cały czas były to prace wykonywane przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych, wymienione w Wykaz A dział VII, pkt.4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zdaniem Sądu Okręgowego również w (...) Spółce Akcyjnej w Ł. w okresie od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku, odwołujący wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W (...) Spółce Akcyjnej w Ł. wnioskodawca od początku zatrudnienia pracował na stanowisku dziewiarza na szydełkarkach okrągłych. Do jego obowiązków należała obsługa tych maszyn na produkcji, pracował w systemie trzymianowym. Na dziewiarni były tylko szydełkarki, innych maszyn nie było. Z dniem 7 lipca 1983 roku powierzono skarżącemu obowiązki mistrza dziewiarni, które wykonywał do końca okresu zatrudnienia u tego pracodawcy. Pracował nadal w systemie trzymianowym. Do jego obowiązków należał nadzór nad pracą dziewiarzy, zajmował się zamawianiem przędzy, utrzymaniem maszyn w ruchu – usuwaniem drobnych awarii zajmował się mistrz na produkcji. Nadto do obowiązków mistrza należało wdrażanie nowych wzorów, przeigłanie maszyny, konserwacja, czyszczenie maszyn na produkcji. Wydawał dziewiarzom karty osobowe, wpisując pod koniec zmiany obecności i godziny pracy. W przypadku większej awarii maszyny specjalna brygada ślusarska dokonywała naprawy.

Do prac w warunkach szczególnych należy więc zaliczyć prace wykonywane przez wnioskodawcę w okresie od 1 lutego 1983 roku do dnia 6 lipca 1983 roku na stanowisku dziewiarza szydełkarek w oddziale produkcyjnym, która to została wyszczególniona w Dziale VII pkt.4 poz.12 wykazu A stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Do prac w warunkach szczególnych należy także zaliczyć okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółce Akcyjnej w Ł. w okresie od dnia 7 lipca 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku na stanowisku mistrza dziewiarni.

Pracę mistrza dziewiarni (nadzór - wykonywanie pracy przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych) zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych. Pomocnicze znaczenie w tym zakresie ma wykaz zawarty w załączniku nr 4 do zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze z zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego. Praca ta została wymieniona w Wykazie A Dziale XIV, poz. 24, pkt 1 – stanowiska pracy, na których prace wykonywane są stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie.

Analiza treści wykazu A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) wskazuje, że wymieniona w poz. 24 Działu XIV – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług

oraz dozór inżynieryjno – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie jest pracą w szczególnych warunkach.

W wyroku z dnia 6 grudnia 2007 roku Sąd Najwyższy (III UK 66/07; LEX nr 483283) wskazał, iż czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia z 1983 r., w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, objęte poz. 24 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 roku, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jeśli zatem czynności te wykonywane są w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanej z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług oraz dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu. Natomiast, jeśli pracownik zatrudniony na stanowisku związanym z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług oraz dozorem inżynieryjno-technicznym wykonuje - poza bezpośrednim nadzorem procesu produkcji - inne czynności, w tym szeroko rozumiane czynności administracyjno-zarządzające, polegające na wykonywaniu pracy umysłowej i biurowej, istotne znaczenie z punktu widzenia uprawnień do emerytury na podstawie art. 32 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS ma ustalenie, jaką część obowiązującego czasu pracy zajmowały te czynności.

W uzasadnieniu wskazanego wyroku Sąd Najwyższy podkreślił, iż we wskazanej pozycji 24 nie wymienia się stanowiska pracy, lecz odwołuje się do czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w tych wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych. Jednocześnie podniósł, że definicję ustawową "pracy w szczególnych warunkach" zawiera art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stwierdzając, iż za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki i pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Sąd Najwyższy podkreślił, iż ustawodawca tworząc instytucję przewidzianą w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, opierał się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Zdaniem Sądu Najwyższego, przy takim założeniu, czynności ogólnie pojętego nadzoru lub kontroli w procesie produkcji wykonywanej w tych wydziałach i oddziałach, w których zatrudnieni są pracownicy wykonujący pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., objęte poz. 24 działu XIV wykazu A, to wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim nadzorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W wyroku z dnia 11 marca 2009 r. (II UK 243/08, LEX nr 550990) Sąd Najwyższy wskazał, iż czynności obejmujące sporządzenie dokumentacji związanej z dozorem stanowią integralną część sprawowanego dozoru. Nie ma zatem podstaw do ich wyłączenia i traktowania odrębnie. W sytuacji, gdy dozór inżynieryjno-techniczny jest pracą w szczególnych warunkach i praca polegająca na dozorze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie ma żadnej potrzeby ustalania, ile czasu pracownik poświęcał na bezpośredni nadzór nad pracownikami, a ile na inne czynności, które również były związane z tym dozorem.

Również w wyroku z dnia 24 września 2009 roku (II UK 31/09, LEX nr 559949) Sąd Najwyższy stwierdził, iż jeśli czynności ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno-technicznego wykonywane są stale i w pełnym wymiarze

czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji.

Zapoznając się szczegółowo z uzasadnieniami wskazanych wyroków, należy dojść od przekonania, iż nie pozostają one ze sobą w sprzeczności, gdyż zostały wydane w oparciu o zupełnie odmienne stany faktyczne.

Określonymi w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia czynnościami ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżynieryjno-technicznego na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, są wyłącznie te czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim dozorem i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jeśli zatem czynności te wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego ile czasu pracownik poświęca na bezpośredni dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji.

Nie ma bowiem żadnych podstaw do wyłączenia czynności administracyjno-biurowych takiego rodzaju z czynności polegających na sprawowaniu dozoru i traktowania ich odrębnie (por. także powołane wyżej wyroki z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09 oraz wyroki z dnia 30 stycznia 2008 r., I UK 195/07, OSNP 2009 Nr 7-8, poz. 105 i z dnia 11 marca 2009 r., II UK 243/08, niepublikowany).

Ponadto pracę przy maszynach w ruchu zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych. Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku do Zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego. Praca ta została wymieniona w Dziale XIV poz. 25 pkt 1 – bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie: stanowiska pracy, na których prace wykonywane są stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie.

Analiza treści wykazu A do powołanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że wymieniona w pkt 25 działu XIV praca polegająca na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz pracach budowlano-montażowych i budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, są pracami w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Pracę dziewiarza zaliczyć należy do prac w warunkach szczególnych. Pomocnicze znaczenie w tym zakresie stanowi wykaz zawarty w załączniku do Zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego. Stanowisko to wymienione zostało w Dziale VII poz. 4 („Prace przy produkcji i wykańczaniu wyrobów włókienniczych”) pkt 12 – dziewiarz falowarek, szydełek i osnowarek.

Zdaniem Sądu, wobec tak ustalonego stanu faktycznego należy uznać, iż wnioskodawca w powyższym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał obowiązki bezpośredniego dozoru na oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane były prace wymienione w wykazie i był zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, jak również wymagającej wysokiej sprawności psychofizycznej

ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, co jest pracą w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż skarżący nadzorował jedynie stanowiska pracy, które są wymienione w wykazie A, jako prace wykonywane w warunkach szczególnych.

Dodatkowo wnioskodawca wykonywał prace polegające na bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Zdaniem Sądu Okręgowego poczynione w sprawie ustalenia faktyczne dały podstawy do tego, aby sporne okresy pracy w Zakładach (...) w Ł. w okresie od dnia 1 września 1977 roku do dnia 22 kwietnia 1978 roku oraz w (...) Spółce Akcyjnej w Ł. w okresie od dnia 1 lutego 1983 roku do dnia 31 stycznia 1995 roku, zaliczyć wnioskodawcy do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Wskazać nadto należy, że zaliczenie wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych okresu od dnia 7 maja 1980 roku do dnia 31 stycznia 1983 roku w Zakładach (...) w Ł. na stanowisku dziewiarza szydełekarek cylindrycznych (2 lata, 8 miesięcy i 25 dni), pozwala na uznanie, że odwołujący wykazał okres pracy w szczególnych warunkach w wymiarze, co najmniej 15 lat, przy uwzględnieniu okresu uznanego przez ZUS.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z. § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800) Sąd zasądził od ZUS, jako strony przegrywającej na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. ZUS, wypożyczając akta ZUS

23.11.22r.